

Οι σχέσεις του γέρ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου με τους άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς και παπά Δημήτριο Γκαγκαστάθη

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

[προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=85876>]

Επεκτείνεται και εκτός ελλαδικών συνόρων ανακαλύπτοντας τη δρόσο του Πνεύματος αρχικά στον οσιωθέντα[250] **ιερομόναχο π. Ιουστίνο Πόποβιτς στη Σερβία**[251] και τους διαπρεπείς θεολόγους μαθητές του. Το 1976 τον επισκέπτεται ως ηγούμενος της Σιμωνόπετρας και διαπιστώνει εκ του σύνεγγυς πόσο πλησίον βρίσκεται στο νηπτικό πνεύμα του νεοφανούς αγίου και θεολόγου. Μάλιστα ο μαθητής του π. Ιουστίνου επίσκοπος Αθανάσιος Γιέβτιτς τονίζει πως στον π. Αιμιλιανό βρήκε εξ αρχής τα χαρακτηριστικά του γέροντά του π. Ιουστίνου, τα οποία συμπυκνώνονται στην πνευματική αρχοντιά, την οικουμενικότητα και τη νοικοκυρωσύνη («οικονομία»), καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι μεταξύ των πνευματικών ανθρώπων συγκροτείται ένα δίκτυο προσευχής, νήψεως, κοινωνίας εμπειριών[252].

Και πάλι εκτός ελληνικών συνόρων συναντάται πνευματικά κατόπιν προσκλήσεως του με τον **Γέροντα Σωφρόνιο Σαχάρωφ**, πνευματικό έκγονο του Οσίου Σιλουανού του Αθωνίτου στο Essex της Αγγλίας . Ο Γεροντας Σωφρόνιος γεννήθηκε στη Μοσχα το 1896. Μετά τις πρώτες εγκύκλιες σπουδές του επιδόθηκε στη ζωγραφική και εσπούδασε στην Κρατική Σχολή Καλών Τεχνών. Προικισμένος με φυσικά και πνευματικά χαρίσματα είχε έντονες μεταφυσικές αναζητήσεις και για μια οκταετία ελκύσθηκε από τις φιλοσοφικές θεωρίες και τις θρησκευτικές δοξασίες των ανατολικών θρησκειών ασκώντας τον υπερβατικό διαλογισμό [253]. Γρήγορα όμως ανένηψε χάρη στη μελέτη της Παλαιάς Διαθήκης , όπου ανεγνώρισε την αποκάλυψη του Ζώντος Θεού των Πατέρων του.

Μετά τα γεγονότα της Οκτωβριανής Επανάστασης , βρέθηκε στο Παρίσι όπου και εσπούδασε με ιερό ζήλο τη Θεολογία αποκτώντας και τα πρώτα σημεία της Χαριτος. Ο πόθος της λατρείας και της προσευχής[254] οδήγησε τα βήματά του στο Άγιον Όρος το 1925 όπου εμόνασε για 22 χρόνια . Στο διάστημα της παραμονής του στο Περιβόλι της Παναγίας κοινοβίασε στη

Ιερά Μονή Αγίου Παντελεήμονος, όπου και συνεδέθη πνευματικώς με τον κατοπινό μέγα Άγιο Σιλουανό τον Αθωνίτη (1866-1938), και κατόπιν αποσύρθηκε στην αγιορειτική έρημο, χρηματίζοντας πνευματικός Πατήρ πλείστων Ιερών Μονών αλλά και μεμονωμένων μοναχών. Το 1947 αναχώρησε για τη Γαλλία όπου εξέδωσε τα χειρόγραφα του Αγίου Σιλουανού και εργάστηκε για την ανάδειξη και την αγιοποίησή του. Κατόπιν μετέβη στο Essex της Αγγλίας όπου και ίδρυσε στα 1959 την Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή του Τιμίου Προδρόμου αναδειχθείς ηγούμενος και πνευματικός της για μια 35ετια περίπου. Εκοιμήθη την 11η Ιουλίου του 1993. Ο Γέροντας Αιμιλιανός τον επισκέφθηκε αρκετές φορές από το 1970, οπότε καταρχήν γνωρίσθηκε μαζί του, και τον εξομολόγησε για τελευταία φορά όταν πλέον ετοιμαζόταν να αναχωρήσει από τα εγκόσμια.

ΣΤ. Η περίπτωση του π. Δημητρίου Γκαγκαστάθη - ένας ιδιότυπος νηπτικός «ενοριακός μυστικισμός».

Μεταξύ των αγιασμένων μορφών που συμπορεύθηκαν με τον γέροντα Αιμιλιανό, εξέχουσα θέση κατέχει ο ευλαβέστατος και όσιος εφημέριος του χωριού Πλάτανος Τρικάλων παπα-Δημήτρης Γκαγκαστάθης[255]. Ο σεβάσμιος λευίτης αποτελούσε πρόσωπο αξιοσέβαστο και ιερό για το Γέροντα[256] αλλά και για την αδελφότητα του Μεγάλου Μετεώρου[257] και κατόπιν της Σιμωνόπετρας[258] και της Ορμούλιας. Η γνωριμία των δύο πατέρων ξεκινά από την εγκαταβίωση του π. Αιμιλιανού στα Μετέωρα [259], ένα χώρο οικείο για τον π. Δημήτριο, καθώς εκεί εξομολογούνταν από τα πρώτα κιόλας χρόνια της πολυκύμαντης και περιπετειώδους ζωής του[260].

Τον νεαρό τότε ιερομόναχο Αιμιλιανό εντυπωσίασε βαθύτατα η ευλάβεια του παπα Δημήτρη προς τους Ταξιάρχες -προστάτες αγίους του χωριού του- , η απλότητα [261], η οικειώσή του προς τα ιερώς τελούμενα , η άσκηση και η ταπείνωσή του. Όταν μετά από λίγο αυτός ο ενάρετος ιερέας άρχισε να εξομολογείται στο Γέροντα , διατηρώντας αυτόν τον πνευματικό δεσμό ως το οσιακό του τέλος, απεκάλυψε σε εκείνον τα εσώτατα των νηπτικών, προσευχητικών και λατρευτικών βιωμάτων του [262]. Η ζωή του , όπως γράφει ο ίδιος ο Γέροντας γι' αυτόν , ήταν μια χειραγωγή από τη θεία χάρη , ώστε να αναδεικνύεται όργανο εκφράσεως του Αγίου Πνεύματος [263].

Ο παπα-Δημήτρης εκφράζει απόλυτα έναν νηπτικό εγκόσμιο ασκητισμό αν και έγγαμος εφημέριος με πλείστες ενοριακές και οικογενειακές υποχρεώσεις. Πρόκειται για μια πνευματικότητα με κέντρο την μικρή ενορία

, η οποία δεν εμποδίζει την εσωτερική - μυστική εμπειρία και κινείται σε δύο επίπεδα. Το πρώτο αφορά την συνεπή και ακριβέστατη λειτουργική ζωή[264], παράλληλα με μια κοινωνικότητα, που αποδείκνυαν τα έργα αγάπης και φιλανθρωπίας (οικονομικές ενισχύσεις , ενοριακή βιβλιοθήκη κ.τ.τ.) , η μέριμνα για το ποίμνιό του και η εκδαπάνηση στη λύση των ποικίλων προβλημάτων των ενοριτών του. Το δεύτερο αφορά στην προσωπική του πνευματική καλλιέργεια μέσω της πολύωρης και ολονύκτιας προσευχής, της θείας αγάπης, της ταπείνωσης, της άσκησης, της παιδικής αφελότητας, του κλαυθμού και του πόνου. Ο Γέροντας δε διστάζει να χαρακτηρίσει τον παπα-Δημήτρη σαν ζωντανό και ενεργό μυστήριο , σαν νέο Μωϋσή , που ζούσε μέσα στο θείο γνόφο, πάντοτε «ακέραιος, ανέλικτος, ασυγκατάβατος, σταθερός»[265].

Σημαντικό επίσης στοιχείο της προσωπικότητας του π. Δημητρίου Γκαγκαστάθη , πέραν της προσωπικής βιώσεως των μυστηρίων του Θεού, ήταν και οι σχέσεις φιλίας και αδελφосύνης που ανέπτυξε με σπουδαίες και εξέχουσες μορφές , που προαναφέρθηκαν, όπως οι οσίως βιώσαντες π. Φιλόθεος Ζερβάκος, π. Εφραίμ Κατουνακιώτης και π. Ιουστίνος Πόποβιτς (μέσω των πνευματικών του τέκνων π. Αθανασίου και π. Αμφιλοχίου) με τους οποίους διατηρούσε επαφή είτε επισκεπτόμενος, είτε δι' αλληλογραφίας, ζητώντας συμβουλές , πνευματική ενίσχυση ακόμα και έλεγχο των πνευματικών του εμπειριών. Ιδιαιτέρως αγαπούσε τα ιερά προσκυνήματα και τις ιεραποδημίες, εμπέδωνε γνωριμίες με πρόσωπα ιεραποστολικής δράσης, και ενίσχυε κάθε προσπάθεια διαδόσεως του θελήματος του Θεού. Θα έλεγε κανείς πως με τον τρόπο του συγκροτούσε ένα πνευματικό δίκτυο μεταδόσεως βιωμάτων και αλληλοενισχύσεως, διαβλέποντας προφητικά τη ματαιότητα , τη σύγχυση και τα αδιέξοδα της σύγχρονης κοινωνίας.

[Συνεχίζεται]

[251] Αλεξ. Παναγοπούλου, *π. Ιουστίνου Πόποβιτς Βίος και Πολιτεία* , εκδ.Διψώ , Πάτρα 1995, σ.12-98

[252] Επισκόπου Αθανασίου Γιέβτιτς, *μνημ.εργ.*, σ. 40-46 και *Ιερομ. Σεραπίωνος* , *οπ. παρ.* σ. 110

[253] Επισκόπου Αθανασίου Γιέβτιτς , *Βίος του Οσίου Πατρός Ιουστίνου Πόποβιτς*, εκδ. Νεκτάριος Παναγόπουλος, Αθήνα 2001, σ. 5-9

[254] Ιερομονάχου Ζαχαρία Ζαχαρου, *Εισαγωγή στη Θεολογία του Γεροντος Σωφρονίου, Ι.Μ.Τ. Προδρόμου*, Έσσεξ 2000 , σ.11-12.

[255] Αρχιμ. Σωφρονίου(Σαχάρωφ) , *Περί προσευχής* , εκδ. Ι.Μ.Τ. Προδρόμου , Έσσεξ 1993 , σ. 235-6.

[256] Στυλιανού Κεμεντζετζίδη, οπ. παρ. σ. 43-233

[257] Αιμιλιανού, Αρχιμ. οπ.παρ. , Κατηχήσεις τ. 1 σ. 273

[258] Μανώλη Μελινού , *Άγιον Όρος – Παΐσιος* , Αθήνα 2000 σ. 129

[259] Στυλιανού Κεμεντζετζίδη, οπ. παρ. σ. 269-270

[260] Οπ.παρ., σ. 248-251

[261] Οπ. παρ., σ.33-164

[262] Επισκόπου Αθανασίου Γιέβτιτς , μνημ. εργ., σ. 42 – 43

[263] Στυλιανού Κεμεντζετζίδη, οπ. παρ. , σ.302-315

[264] Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ. ,Κατηχήσεις τ. 1 , σ. 274-276

[265] Οπ. παρ., Κατηχήσεις τ. 1 , σ. 280 κ.ε.